

POSTANOWIENIE

Dnia 14 lutego 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maria Szczepanec

w sprawie dyscyplinarnej lekarza Ł. R.

obwinionego za popełnienie przewinienia zawodowego z art. 6 Kodeksu Etyki Lekarskiej i art. 4 ustawy z dnia 5 grudnia 1996 r. o zawodach lekarza i lekarza dentysty w zw. z art. 53 ustawy z dnia 2 grudnia 2009 r. o izbach lekarskich po rozpoznaniu w dniu 14 lutego 2024 r.

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k. w Izbie Odpowiedzialności Zawodowej kasacji wniesionej przez obrońcę obwinionego od orzeczenia Naczelnego Sądu Lekarskiego z dnia 28 kwietnia 2022 r., sygn. akt [...], zmieniającego orzeczenie Okręgowego Sądu Lekarskiego [...] z dnia 20 stycznia 2022 r., sygn. akt [...]

postanowił:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. obciążyć obwinionego lekarza Ł. R. kosztami sądowymi za postępowanie kasacyjne, w tym wydatkami w kwocie 20 zł.**

UZASADNIENIE

Lekarz Ł. R. został obwiniony o nieetyczne postępowanie w związku z przepisywaniem nadmiernych ilości leków opioidowych pacjentom: A. M., L. M., P. S., J. B., A. B., E. B., D. M., M. B. w Poradni Zdrowia Psychicznego Samodzielnego Publicznego Zespołu Lecznictwa Psychiatrycznego w S. w okresie I-VIII 2020 r., pomimo braku istnienia wskazań medycznych, co jest naruszeniem art. 6 Kodeksu

Etyki Lekarskiej i art. 4 ustawy z dnia 5.12.1996 r. o zawodach lekarza i lekarza dentysty w związku z art. 53 ustawy z dnia 2.12.2009 r. o izbach lekarskich.

Orzeczeniem z dnia 20 stycznia 2022 r., sygn. akt [...], Okręgowy Sąd Lekarski [...], w punkcie 1 orzeczenia uznał obwinionego lekarza Ł. R. winnego zarzucanego mu przewinienia zawodowego i za czyn ten na podstawie art. 83 ust. 1 pkt 3 oraz art. 85 ust. 1 ustawy o izbach lekarskich wymierzył mu karę pieniężną w wysokości jednego przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia w sektorze przedsiębiorstw bez wypłat nagród z zysku ogłoszonego przez Prezesa GUS w dniu 17 grudnia 2021 r., stanowiącą kwotę 6022,24 zł na rzecz fundacji „L.” z siedzibą w K., zaś w punkcie 2 obciążył obwinionego kosztami postępowania w łącznej wysokości 1166,80 zł (orzeczenie – k. 26-28v).

Odwołanie od powyższego orzeczenia Okręgowego Sądu Lekarskiego w K. wniósł obrońca obwinionego zaskarżając je w części dotyczącej rozstrzygnięcia o karze dyscyplinarnej na korzyść obwinionego, zarzucając rażącą niewspółmierność kary wymierzonej obwinionemu, choć rzeczywisty stopień winy i społecznej szkodliwości nieetycznego postępowania, a także okoliczności dotyczące obwinionego, w tym przyznanie się do winy i okazanie skruchy, złożenie wiarygodnych wyjaśnień, uprzednia niekaralność, przypuszczenie, że obwiniony powstrzyma się w przyszłości od działań sprzecznych z etyką zawodu lekarza, a także de facto brak wystąpienia pokrzywdzonych, przy jednoczesnym braku zaistnienia okoliczności dodatkowo obciążających obwinionego, przemawiały za wymierzeniem mu kary niższego rodzaju, tj. upomnienia bądź nagany. Stawiając powyższy zarzut, obrońca obwinionego wniósł o jego zmianę poprzez wymierzenie obwinionemu kary upomnienia bądź nagany w miejsce kary pieniężnej ewentualnie uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji (odwołanie – k. 19-25).

Naczelny Sąd Lekarski orzeczeniem z dnia 28 kwietnia 2022 r., sygn. akt [...] zmienił zaskarżone orzeczenie w zakresie wymiaru kary i za przypisany obwinionemu lekarzowi czyn wymierzył mu na podstawie art. 83 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 2 grudnia 2009 r., karę pieniężną w ½ wysokości przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia w sektorze przedsiębiorstw bez wypłat nagród z zysku ogłoszonego przez Prezesa GUS w dniu 17 grudnia 2021 r., obowiązującego w chwili wydania

orzeczenia w pierwszej instancji to jest w kwocie: 3011,12 zł na rzecz fundacji „L.” z siedzibą w K., a także obciążył obwinionego kosztami postępowania odwoławczego (orzeczenie – k. 15-18).

Kasację od powyższego rozstrzygnięcia wniósł obrońca obwinionego lekarza Ł. R., który zaskarżył je w części dotyczącej kary na korzyść obwinionego, podnosząc rażącą niewspółmierność kary wymierzonej obwinionemu choć rzeczywisty stopień winy i społecznej szkodliwości nieetycznego postępowania, a także okoliczności dotyczące obwinionego, w tym przyznanie się do winy i okazanie skruchy, złożenie wiarygodnych wyjaśnień, uprzednia niekaralność, przypuszczenie, że obwiniony powstrzyma się w przyszłości od działań sprzecznych z etyką zawodu lekarza, a także de facto brak wystąpienia pokrzywdzonych, przy jednoczesnym braku zaistnienia okoliczności dodatkowo obciążających obwinionego, przemawiały za wymierzeniem mu kary niższego rodzaju, tj. upomnienia bądź nagany. Stawiając powyższy zarzut, obrońca obwinionego wniósł o uchylenie zaskarżonego orzeczenia w części dotyczącej kary i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Naczelny Sąd Lekarski (kasacja – k. 3-10).

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja obrońcy obwinionego lekarza Ł. R. jest oczywiście bezzasadna, albowiem jedyny zarzut podniesiony przez autora kasacji nie mógł mieć istotnego wpływu na treść prawomocnego orzeczenia.

Na wstępie wskazać należy, że o niewspółmierności kary w rozumieniu art. 96 ust. 1 zd. 2 ustawy z dnia 2 grudnia 2009 r. o izbach lekarskich (dalej powoływana jako – u.i.l.) można mówić wówczas, gdy między karą wymierzoną a karą sprawiedliwą, jaką należałoby orzec w następstwie prawidłowego zastosowania dyrektyw wymiaru kary, zachodzi rażąca dysproporcja (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 września 2016 r., sygn. SDI 38/16, Lex nr 2117657).

W odniesieniu do użytego przez ustawodawcę zwrotu „rażąca niewspółmierność kary” wskazać natomiast należy, iż za taką uznaje się sankcję wyraźnie odbiegającą od wzorca kary zgodnej z sądowymi dyrektywami jej wymiaru, która charakteryzuje się wyraźną, nieakceptowalną dysproporcją pomiędzy karą

wymierzoną, a karą sprawiedliwą (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 marca 2016 r., sygn. SDI 76/15, Lex nr 2004212).

Bezzasadny w stopniu oczywistym okazał się zarzut rażącej niewspółmierności kary i nie pozwalał na ocenę, że kara jest niewspółmierna, zwłaszcza na tle orzeczenia Naczelnego Sądu Lekarskiego, który uwzględnił w części odwołanie obrońcy obwinionego w zakresie, w jakim wskazywał na zbyt dolegliwy dla obwinionego lekarza wymiar orzeczonej kary pieniężnej. Wymierzona obwinionemu kara pieniężna pozostaje w należytej proporcji do stopnia szkodliwości społecznej (korporacyjnej) czynu. Zdaniem Sądu Najwyższego, tylko ten rodzaj kary jest w stanie zrealizować cele kary w zakresie jej oddziaływania zarówno na ogół społeczeństwa, jak i środowisko medyczne, a także cele zapobiegawcze i wychowawcze w stosunku do osoby ukaranej. Warto podkreślić, że przypisane obwinionemu przewinienie zawodowe nie miało charakteru incydentalnego, lecz stanowiło kilkumiesięczny proceder trwający od stycznia do sierpnia 2020 r. i dopiero samo zwolnienie obwinionego lekarza z pracy spowodowało zaprzestanie przez niego nieprawidłowych działań.

Sąd Najwyższy zaakceptował w całości przedstawioną w zaskarżonym orzeczeniu argumentację odnoszącą się do wymiaru kary. Nie zachodzi potrzeba jej pogłębiania czy poszerzania. Powtarzanie natomiast wywodów sądu *a quem* Sąd Najwyższy uznaje za zbyteczne.

Z uwagi na fakt, że zarzut kasacyjny nie mógł zostać uznany za zasadny, kasację obrońcy obwinionego lekarza Ł. R. należało oddalić jako oczywiście bezzasadną.

Sąd obciążył obwinionego lekarza Ł. R. kosztami postępowania kasacyjnego w kwocie 20,00 zł (tj. ryczałt za doręczenie wezwań i innych pism) zgodnie z art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z § 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003 r. w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym w zw. z art. 112 pkt 1 u.i.l.

Kierując się przedstawionymi motywami, Sąd Najwyższy rozstrzygnął jak na wstępie.

[M. T.]

[ms]